

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència
de l'honorable senyor Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 8 de juliol del 1936

SUMARI

A tres quarts de sis de la tarda i dotze minuts s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Casanovas.

És llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Lectura d'un Projecte de Llei relatiu a l'aprovació del Pressupost extraordinari d'Obres i Sanejament i del també extraordinari d'ampliació del de liquidació de crèdits del 1934, formulats per l'Ajuntament de Barcelona. Passa a la Comissió corresponent.

Ordre del dia:

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei regulant la Procuradoria de Catalunya. Totalitat. — Parlament de l'honorable senyor Conseller de Justícia i Dret. El senyor Duran i Ventosa consumeix un torn. Li respon l'honorable senyor Conseller de Justícia i Dret. Rectifica el senyor Duran i Ventosa. El senyor Andreu, per la Comissió, prega al senyor Duran i Ventosa que concreti en una esmena la suggerència que ha formulat en la seva intervenció, per tal d'ésser tinguda en compte en discutir-se l'art. 2.ª del dictamen. Resta acabada la discussió de totalitat.

Art. 1.^r És aprovat sense discussió.

Art. 2.ª Resta pendent, per haver-hi de presentar una esmena el senyor Duran i Ventosa.

Art. 3.^r És aprovat sense discussió.

Art. 4.^t El senyor Duran i Ventosa hi formula una observació. Li contesta l'honorable senyor Conseller de Justícia i Dret. És aprovat l'article tal com ve en el dictamen.

Arts. 5.ª, 6.ª, 7.ª, 8.ª, 9.ª, 10 i 11. Són aprovats sense discussió.

Art. 12. El senyor Duran i Ventosa hi formula una esmena verbal. A petició del senyor Andreu resta pendent de discussió.

Arts. 13 i 14. Són aprovats sense discussió.

Arts. 15 i 16. El senyor Duran i Ventosa hi formula unes observacions. A petició del senyor Andreu, per la Comissió, resten pendents de discussió.

Arts. 17, 18 i 19. El senyor Vallès i Pujals demana que quedin pendents de discussió, per tal que la Minoria de Lliga Catalana hi pugui formular una esmena.

El senyor Andreu, en nom de la Comissió, fa unes observacions referents a la presentació d'esmenes al dictamen. Li contesta el senyor Duran i Ventosa. Rectifica el senyor Andreu. Intervé el senyor Abadal. Se suspèn el debat i la sessió per menys de mitja hora.

A tres quarts de vuit de la vetlla es reprèn la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Ordre del dia per a la sessió de dijous.

S'aixeca la sessió a tres quarts de vuit i un minut de la vetlla.

A tres quarts de sis i dotze minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al Banc Roig hi ha els honorables senyors Consellers de Justícia i Dret i de Governació.

És llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Lectura d'un Projecte de Llei relatiu a l'aprovació del Pressupost extraordinari d'Obres i Sanejament i del també extraordinari d'ampliació del de liquidació de crèdits del 1934, formulats per l'Ajuntament de Barcelona

(Es dona lectura al següent

«DECRET

Com a President de la Generalitat de Catalunya, a proposta del Conseller de Finances i d'acord amb el Consell Executiu,

Decreto:

És autoritzat el Conseller de Finances per a presentar al Parlament de Catalunya un Projecte de Llei relatiu a l'aprovació del Pressupost extraordinari d'Obres i Sanejament i del també extraordinari d'ampliació del de liquidació de crèdits del 1934, formulats per l'Ajuntament de Barcelona, d'import, respectivament, pessetes 48.710,000 i 17.300,000.

Barcelona, 6 de juliol del 1936. — Lluís Companys. — El Conseller de Finances, Martí Esteve.)

(Des de la tribuna de Consellers, l'honorable senyor Conseller de Governació dona lectura al següent Projecte de Llei:)

«AL PARLAMENT DE CATALUNYA

L'Ajuntament de Barcelona ha formulat i sotmès a la Conselleria de Finances per a la seva autorització definitiva, de conformitat amb el Decret del 9 de març d'enguany, dos Projectes de Pressupost extraordinari.

El primer, d'import total 48.710,000 ptes., respon al propòsit de la Corporació municipal barcelonina d'acollir-se a la Llei de Sanejament de Poblacions del 14 de juny d'enguany, per la qual cosa ha estructurat un pla general que comprèn obres de necessitat inajornable i d'innegable conveniència, entre les quals cal esmentar el sanejament de la ciutat i la creació d'espais lliures en els barris de major densitat de població; la

construcció i habilitació de Grups Escolars, l'aportació de la ciutat a les obres de supressió dels passos a nivell i en la realització de l'aeríport, la construcció d'una piscina i altres obres de caràcter esportiu i la millora de diversos serveis com els de mercats, escorxadors i policia urbana i extinció d'incendis.

Es tracta, doncs, d'un ampli pla de caràcter sanitari i urbanístic, el qual, per excedir de les possibilitats i de l'abast del Pressupost municipal ordinari, ha quedat plasmat en el Projecte de Pressupost extraordinari d'Obres i Sanejament, el qual per la seva naturalesa i per haver estat inclòs entre els recursos amb els quals s'ha de nodrir l'apellació al crèdit públic, ha estat sotmès, com s'ha dit, a l'aprovació del Departament de Finances.

No obstant la importància d'aquest pla, el fet de figurar entre les obres projectades algunes de caràcter urbanístic, les quals, com diu la memòria explicativa, per tenir caràcter general, excedeixen de l'estricta competència municipal, i la circumstància, reconeguda en la pròpia memòria, que per no ésser possible en projectes d'aquesta envergadura delimitar clarament el que són despeses extraordinàries, d'altres que malgrat tenir en principi caràcter ordinari figuren, però, incloses en aquest Pressupost, són motius que determinen al Conseller que sotasigna a recabar del Parlament l'autorització prèvia abans d'aprovar amb caràcter definitiu el Projecte de què es tracta.

Altres Pressupost formulat també amb el caràcter d'extraordinari per l'Ajuntament de Barcelona, és el d'ampliació del Pressupost extraordinari de liquidació de crèdits del 1934 amb la refosa dels Pressupostos extraordinaris anteriors, d'import total 17.300,000 ptes., el qual així mateix ha estat sotmès a l'aprovació del Departament de Finances.

Per tractar-se d'una ampliació en la quantia autoritzada per al Pressupost de liquidació, per la Llei del 6 de juliol del 1934, estima el sotasignat Conseller que ha de sol·licitar l'autorització del Parlament, com a requisit previ per a procedir a l'aprovació del dit Projecte.

És per aquests motius que se sotmet a la deliberació i aprovació del Parlament el següent

Projecte de Llei

Article únic. És autoritzat el Conseller de Finances perquè pugui aprovar els Pressupostos extraordinaris d'Obres i Sanejament i d'ampliació de l'extraordinari de liquidació de crèdits del 1934, amb la refosa dels Pressupostos extraordi-

naris anteriors, o sigui el d'Eixampla del 1927, el refós del 1932 i el de liquidació del 1933, formulats per l'Ajuntament de Barcelona, d'import, respectivament, 48.710,000 i 17.300,000 ptes.

Barcelona, 6 de juliol del 1936. — Lluís Companys. — El Conseller de Finances, Martí Esteve.»

(El Projecte de Llei llegit passa a la Comissió corresponent.)

ORDRE DEL DIA

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei regulant la Procuradoria de Catalunya

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller de Justícia i Dret.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret : Senyors Diputats : Em sembla que no era prou correcte amb el Parlament deixar sense presentació aquest importantíssim Projecte de Llei de la Procuradoria de Catalunya, del qual la Cambra va a ocupar-se aquesta tarda, i he cregut indispensable donar unes explicacions als senyors Diputats respecte de l'objecte d'aquest Projecte de Llei sobre la missió del Procurador, sobre l'organització i l'eficàcia que crec que ha de tenir per l'administració de justícia en el territori autònom.

La Llei del Procurador de Catalunya, millor dit, de la Procuradoria de Catalunya — perquè no és un sol funcionari el que es regula en aquesta Llei, sinó que són els que componen la Procuradoria —, té per objecte complir una necessitat sentida al nostre territori en l'administració de justícia que havia quedat una mica sense regulació, o sense una completa regulació, en la Llei del 10 de març del 1934 que regulava el Tribunal de Cassació de Catalunya. En aquella Llei es preveu l'existència de la Llei que s'ocuparà especialment de la Procuradoria quan allà s'assenyalaven algunes de les seves facultats essencials.

Hauran observat els senyors Diputats que aquest Projecte de Llei conté una colla de disposicions, una colla d'articles, i potser semblaria a primera vista que aquests articles eren massa per a regular aquestes disposicions ; però ha cregut el Govern de Catalunya que ens podíem evitar perfectament un Reglament, i que posant al costat de les disposicions essencials algunes disposicions complementàries, amb un sol text legal en sortiríem.

El Procurador de Catalunya és un funcionari semblant al Fiscal de la República. Dissortadament, segons l'art. 11 de l'Estatut, la Fiscalia no depèn de la Generalitat. L'organització de la Fiscalia a Catalunya continua depenent de l'Estat central. Sembla que en aquesta manca d'atribucions a Catalunya va predominar el criteri que la unitat i la dependència, que són característiques de la missió fiscal, quedarien sense un veritable suport si es posés Catalunya en condicions de tenir la seva Fiscalia pròpia, i aleshores les

Constituents varen creure que, efectivament, se'n ressentiria aquesta unitat i només ens varen deixar la Procuradoria en principi per a sostenir la competència del Tribunal de Cassació de Catalunya enfront del Tribunal Suprem de la República. Però després, en venir l'aplicació d'aquest art. 11, s'ha donat compte el Govern de la Generalitat i s'ha donat compte la Comissió Jurídica Assessora, la qual va ésser consultada, que, en realitat, hi havia un colla d'atribucions que podien motivar l'existència de la Procuradoria, perquè si bé és veritat que en matèria penal, en matèria social i en matèria mercantil no tenim atribucions, les tenim — i completes — en matèria civil, i, evidentment, en l'època moderna, en tots els països es dona cada dia una intervenció major al Poder públic en matèria civil. No enlebedes l'Estatut del Ministeri Fiscal espanyol confereix als funcionaris de la seva Fiscalia aquestes atribucions en matèria civil, i com que això havia estat traspassat a Catalunya per això creiem que nosaltres podem tenir ací un funcionari, o diversos funcionaris, que intervinguin d'una manera activa i eficient en aquesta qüestió de la legislació civil quan fa referència a determinades persones.

El Procurador de Catalunya pot, per tant, subsistir absolutament independent del Ministeri Fiscal, deixant aquest organisme que continuï amb la seva tradicional base d'unitat i dependència. Però hi ha una sèrie de problemes que nosaltres hem posat en aquest Projecte de Llei, que poden ésser perfectament regulats pel Parlament de Catalunya amb plena sobirania.

La missió del Procurador i de la Procuradoria a Catalunya està assenyalada a l'art. 2.ª del Projecte i hi posa com a primera la d'exercir les obligacions que es consignen als arts. 34 i 38 de la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya. El fet que aquest Tribunal només sigui competent en determinada matèria fa — com saben tots els advocats de la nostra terra — que sovint es plantegin una colla de conflictes amb el Tribunal Suprem de la República. Un recurs de cassació que va al Tribunal de Cassació de Catalunya, ¿és matèria civil, o és matèria mercantil, o és matèria social, o no ho és? Aquest és el problema. I en matèria contencioso-administrativa passa igual ; la matèria que ha estat objecte del recurs, ¿és de competència de la Generalitat? ¿És un acte administratiu que posa la Generalitat en compliment d'un dret? I això produeix els conflictes. Aquests conflictes han tingut una extraordinària importància durant el temps que l'Estatut no ha regit en la seva plena autoritat. Tanta importància, que ja són coneguts els conflictes que s'han suscitat amb el Tribunal Suprem i que gairebé han obstatulitzat, gairebé no han permès el funcionament normal del Tribunal de Cassació de Catalunya. Ens trobem, per exemple, en matèria mercantil, que segons el Codi de Comerç és matèria en la qual es pot aplicar en forma subsidiària la legislació civil. Doncs, en cada cas en què s'ha hagut d'aplicar la legislació civil en matèria mercantil s'ha plantejat el problema de si hi ha d'entendre o no el Tribunal de Cassació de Catalunya. Ja tenim un conflicte. Ja ha d'intervenir el Procurador de Catalunya.

En un recurs contencioso-administratiu, ¿era o no dimanant de l'Administració de la regió autònoma o del Govern central l'acte administratiu? Ja tenim un altre conflicte amb el Tribunal Suprem. I això fa necessària l'existència d'un funcionari que continuament vetlli per la competència del Tribunal de Cassació de Catalunya enfront del Tribunal Suprem de la República. Aquesta competència ja va produir que les coses es posessin de tal manera agres, que foren indispensables gestions enèrgiques del Govern de Catalunya i, sortosament, han quedat solventades i ara és ja normal la marxa que segueix el Tribunal de Cassació de Catalunya. Però el Procurador ha de continuar la seva vigilància constant, ha de continuar la seva obra permanent, perquè si no ho fes en cada cas, en la majoria dels casos ens trobaríem amb invasions d'atribucions del Tribunal Suprem en el territori autònom i en la nostra legislació.

(Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social.)

Ara bé; les funcions del Procurador són una cosa regulada, com deia abans, ja a tots els països, perquè en trobem antecedents en velles legislacions espanyoles, abans en el Dret romà, però d'una manera, naturalment, embrionària, que no encaixa amb la forma actual d'organització i funcionament dels Tribunals. Es tenen antecedents del Dret romà quan encara estava en vigència la funció de la defensa de l'interès públic amb la defensa de la finança pública, amb la defensa dels absents, dels incapacitats, dels menors, de les persones incertes, etc., etc., i es parla com d'un precedent, encara que no hi ve ben encaixat, del cèlebre «patronus fisci», que era un dels personatges que recaptava els tributs. Després això es va anar purificant, i va ésser la Revolució francesa la que ens va donar una perfecta separació entre l'interès públic i l'interès particular.

En fer això, naturalment, nosaltres hem volgut partir de les necessitats que Catalunya té en el moment present. En el moment present ens trobem amb una necessitat, derivada, per exemple, de la legislació civil, de la que parlàvem abans, d'una jurisdicció contencioso-administrativa que sigui més vàlida i més útil als ciutadans. Ens trobem, també, davant d'uns nous organismes, com per exemple les Junes Arbitrals, que serveixen per a dirimir els conflictes del camp i en els quals hi ha una intervenció judicial, que pot ésser perfectament inspeccionada pel Procurador de Catalunya.

Ens trobem, per tant, davant d'uns elements que tenen una missió establerta per les lleis i que necessiten una inspecció, un control i una direcció. I aleshores s'ha vingut a crear aquest organisme, donant als seus funcionaris, que són tres en realitat, el paper que a cada un li correspon. Ens trobem, per exemple, amb el primer funcionari d'aquest organisme: el Procurador de Catalunya; i aquest Procurador, com el Procurador de la República, i també d'altres països, és un funcionari que serveix d'intermediari entre la política i l'administració de justícia. No és convenient, no és admissible, que en general la política intervingui en l'administració de justícia,

perquè aquesta intervenció produeix grans calamitats, fins al punt que no ha mancat autor que s'ha ocupat dels mals que produeix aquesta intervenció, i ha dit que entre la política i la justícia tot contacte era pestilent i tota intel·ligència era corruptora. I això s'ha d'evitar amb un intermediari, que no cal dir que ha d'ésser un home de confiança del Govern de la Generalitat, però que ha de tenir una actuació al mateix temps judicial. I sota d'ell hi ha d'haver un altre funcionari que signifiqui la permanència, que signifiqui l'element permanent de la Procuradoria, i aquesta missió, aquest càrrec està encarnat en el substitut. Passarà la política, passaran les situacions polítiques, passaran les influències d'un partit o un altre, però restarà sempre una funció d'intervenció en l'administració de justícia que exercirà el substitut. I després queda l'altre personatge que ha de portar l'administració de la Secretaria, i que en realitat és el Secretari lletrat. Dintre d'aquest marge tan senzill s'han vingut desenvolupant aquests serveis.

Jo voldria fer una exposició detallada de les atribucions que ha de tenir la Procuradoria; però en definitiva, les podem sintetitzar dient que entre altres té la de vetllar per la llibertat i per l'aplicació als ciutadans dels drets constitucionals, dels drets que la Constitució i l'Estatut reconeixen als ciutadans, sobretot en el que fa referència a les detencions il·legals. Efectivament, ens podem trobar en períodes de pertorbació, en períodes extraordinaris o normals, i en aquests períodes els ciutadans, sense les garanties i sense els drets constitucionals, poden ingressar a les presons que han d'ésser de la Generalitat. Doncs si aquestes presons són de la Generalitat, i són de la Generalitat, com és consegüent, els funcionaris que en aquestes presons presten els seus serveis, i són de la Generalitat igualment els funcionaris judicials i governatius que en un moment determinat poden portar els ciutadans a la presó, és lògic que hi hagi un funcionari prestigiós, que hi hagi un organisme prestigiós, que en un moment determinat empari els ciutadans que s'han vist privats de la llibertat, sense gaudir de l'aplicació dels drets constitucionals que constitueixen una garantia dels actes dels ciutadans. I aquesta és una de les missions privatives del Cap de la Procuradoria, o sigui una de les missions que li reconeix la Llei del 10 de març del 1934, consignades en els seus arts. 34 i 38, que fan referència als conflictes en relació amb el Tribunal Suprem de la República.

Hi ha una important funció, com és la d'exercir l'acció pública en nom i instància del Govern de la Generalitat, i hi ha una altra funció que és la de representar al Govern de la Generalitat i defensar els interessos propis de la Generalitat, defensar les finances de la Generalitat, defensar els béns de la Generalitat. Ens trobem, per exemple, que a Catalunya, per una llei del Parlament català del 6 de juliol del 1934, es va crear el Cos d'Advocats de la Generalitat, i aquest Cos està adscrit al Departament de Finances. Però, naturalment, necessitava aquest Cos de funcionaris, tenir un entroncament efectiu amb la resta de la Generalitat, i no podíem nosaltres deixar que

representés exclusivament els interessos del Departament de Finances, sinó que havia de representar en definitiva els interessos generals i propis de la Generalitat. Per a no crear més funcionaris s'ha deixat que cada una de les ex-províncies, o comarques que hauran de substituir aquestes una vegada sigui feta l'ordenació territorial o comarcal de Catalunya, hi hagi un representant del Govern de la Generalitat, i aquests funcionaris han de dependre del Procurador de Catalunya, però han de tenir un pensament unificat i una actuació unificada per a millor respondre la seva actuació a un criteri unificat.

Entre altres funcions, doncs, hi ha la de posar a coneixement del Tribunal de Cassació aquelles iniciatives, aquelles suggerències del Tribunal de la Generalitat que podrien constituir una matèria antiestatutària. Fins ara no s'havia pensat en aquesta facultat que és molt important. Hi ha en la República un Tribunal de Garanties que es preocupa del que és matèria anticonstitucional; però no tenint a Catalunya un funcionari, o millor dit, un organisme, que es preocupi d'advertir al Parlament o al Govern de la Generalitat — sense autoritat, com és conseqüent, de prohibir, perquè per damunt de tot hi ha la sobirania del Parlament i el Govern, o sigui el Poder Executiu — el que pogués haver-hi d'antiestatutari, en un Projecte de Llei que es presentés a la Cambra. I per subsanar aquesta deficiència, aquest funcionari tindrà aquesta atribució, aquesta facultat d'advertir al Govern de Catalunya, tot allò que presentat en un Projecte de Llei pot refregar l'Estatut i pot determinar una anticonstitucionalitat. Aleshores pot deixar-se sense efecte aquest Projecte o les disposicions d'aquest Projecte, sempre que es determini que realment no encaixen dintre del marc de l'Estatut. Aquesta facultat també s'ha encarregat al Procurador de Catalunya.

No volem seguir en l'examen detallat de les atribucions i facultats del Procurador de Catalunya, perquè en cada article del Projecte vénen detallades, apareixen especificades. Volem tant sols dir que aquest Projecte de Llei creant la Procuradoria de Catalunya és una pedra angular més en l'edifici que hem de bastir en l'administració de justícia a Catalunya. Sempre hem dit nosaltres que l'art. 11 de l'Estatut és realment migrat, que és un article que va ésser molt debatut per les persones que no tenien cap mena de simpatia per la nostra autonomia. Nosaltres podríem haver tingut més facultats, facultats més importants que les que es consignen en aquest article; però malgrat això, l'art. 11 pot rendir molt si és ben administrat, si el Govern de la Generalitat de Catalunya encerta a treure d'aquest article tot el profit que en pot treure, i en aquest cas crec que tindrem a Catalunya una administració de justícia que pot de moment satisfer-nos.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Duran i Ventosa té la paraula.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Senyors Diputats: No serà certament que aquest Diputat que en aquest moment es dirigeix a la Cambra

tingui la intenció de consumir un torn en contra de la totalitat d'aquest Projecte. Es tracta d'un Projecte de Llei d'una naturalesa especialíssima respecte al qual no es pot dir que opinem en contra.

Tenia raó el senyor Conseller de Justícia i Dret en dir que s'havia fet una necessitat que hi hagués una intervenció del Govern de la Generalitat en l'administració de justícia diferent de la que té la Conselleria, una intervenció distinta respecte dels organismes del Dret i, per conseqüent, no podem anar-nos a oposar a aquesta institució de la Procuradoria, que té ja la seva expressió en la mateixa llei de la creació del Tribunal de Cassació.

El senyor Conseller de Justícia i Dret ha tingut l'amabilitat de donar unes explicacions a la Cambra respecte al contingut global d'aquest Projecte. És clar que no anem a seguir-lo per aquest camí; no hem de fer una exposició que ell ja ha fet, per cert brillantment i adequadament. L'única cosa que ara voldríem fer és algunes manifestacions de conjunt, algunes de les quals segurament tindran el seu lloc més pertinent en el detall de les disposicions que el Projecte conté. Però com una d'elles té un abast polític, no en so de crítica, sinó de manifestació espontània, jo voldria fer-la ara. És evident que el Govern de la Generalitat en presentar aquest Projecte s'ha d'haver trobat amb obstacles per a salvar la dificultat de què el Govern de la Generalitat tingui una representació prop dels Tribunals, quan, per altra banda, els Governos en general ja tenen una representació mitjançant el Ministeri Fiscal.

Deia bé el senyor Conseller de Justícia i Dret que en l'Estatut, en la part d'administració de justícia, no té Catalunya el que tots creiem que té dret a tenir. És per això que subsistirà en les relacions del Poder Executiu amb els Tribunals de Justícia aquest doble organisme, que, probablement, donarà lloc, dissortadament, a refrecs i dificultats. Per una banda subsistirà el Ministeri Fiscal, i el Ministeri Fiscal no depèn del Govern de la Generalitat, sinó que depèn del Govern de la República, perquè afecta principalment a la jurisdicció criminal. Altrament, hi haurà la representació del Govern de la Generalitat mitjançant la creació de la Procuradoria, que es reglamenta per mitjà d'aquest Projecte de Llei.

En el detall d'aquest Projecte anirem examinant si han estat salvades totes les dificultats que s'han de presentar, possiblement, i que s'havien de salvar. Nosaltres tenim plena confiança que tant la Comissió Jurídica Assessora en estudiar-lo, com el Govern en presentar-lo, com la Comissió parlamentària en emetre dictamen, hauran reflexionat més que el Diputat que ara us parla sobre la manera de subsanar aquestes dificultats.

De totes maneres, entenem que hem de subratllar, per a evitar dificultats el dia de demà, aquests refrecs gairebé inevitables que hi haurà possiblement entre aquestes dues representacions. Però en l'enumeració que ha fet el senyor Conseller de Justícia i Dret de les facultats que s'han de donar a la Procuradoria en general — té raó el senyor Conseller de dir que no parlem del Procurador, sinó de la Procuradoria, perquè primer hi ha un

cap i després una sèrie de delegats — potser no s'ha pensat prou, no diré que se n'hagi descuidat en un punt de vista polític que considero d'una importància excepcional. Aquest punt de vista polític és el de què s'hauria de donar a la Procuradoria de Catalunya la funció essencialment política de vetllar per la constitucionalitat de les lleis i de les disposicions governamentals, i el Govern de la Generalitat, en aquest Projecte, m'ha semblat — podria ésser que m'hagués equivocat, perquè la lectura d'aquest Projecte ha estat molt ràpida — que s'ha preocupat de la possible inconstitucionalitat de les nostres pròpies disposicions, això és, de les disposicions de la Generalitat de Catalunya pels seus òrgans adequats, el Parlament quant a les Lleis i el Govern, quant a les seves disposicions. Ah!, però és que nosaltres hem de vetllar encara per un altre perill. És que només és possible que hi hagi inconstitucionalitat i, per consegüent, vulneracions de l'Estatut per part nostra. És que també n'hi pot haver per part dels altres. És que també pot haver-hi inconstitucionalitat per part del Govern de la República, i ja comprendran els senyors Diputats que no em refereixo concretament al moment actual, a l'actual Govern de la República. La República té, ha tingut i tindrà, Governos d'idealitat ben diferent, de propòsits ben diferents, que poden oferir greus perills al manteniment del nostre Estatut, a la puresa i adequada interpretació del nostre Estatut.

Jo recordo que moltes vegades, estudiant les disposicions que es dicten en aquesta profusió de textos legals que d'uns quants anys a aquesta banda se'ns ofereixen a la nostra terra, constantment ens trobem amb el dubte de si una disposició determinada, tant si ha estat dictada per la Generalitat com si ha estat aprovada pel Govern, s'ajusta o no a la legalitat autonòmica, i sempre m'havia semblat que en la impossibilitat en què es troben els Consellers que componen el Govern de la Generalitat d'examinar per ells mateixos totes les disposicions que afecten als seus respectius Departaments, és una dificultat molt gran amb què es troba el Govern en conjunt o el President de la Generalitat, que és qui ho resum tot, per a vetllar per la constitucionalitat de totes les disposicions que es dictin.

Convenia un organisme que fos l'element que d'una manera constant estigués vigilant totes les disposicions que es dictin. Ja comprendran els senyors Diputats que jo no tracto de molestar i de despertar cap susceptibilitat per part de ningú, però és que vivim, senyors Diputats, en el perill de què un dia es dicti una llei, inclús una llei del Parlament de la República, que afecti a la substància institucional nostra, que afecti a la vigència de l'Estatut, que faci mal a la nostra autonomia. ¿No és veritat que ens podem trobar amb què un Ministre de la República, creient vetllar pels interessos que li són confiats, dicti una disposició que afecti el nostre dret, que afecti les prerrogatives de la Generalitat?

Em fa observar el senyor Abadal que ara mateix s'està discutint a les Corts de la República una llei que afecta al rescat dels béns comunals i que no fa una excepció per les disposicions que

s'han de dictar per la Generalitat de Catalunya amb referència a aquesta matèria. Recordo també — i espero que la tolerància de la Presidència em permetrà que m'estengui sobre aquest particular — que hi ha pendent a les Corts de la República certa llei que defineix determinats delictes — ja sabem que la jurisdicció criminal a nosaltres no ens correspon —, però que fa una distribució de totes les jurisdiccions criminals d'Espanya i diu com es resoldran totes aquestes penes i tots aquests problemes que es plantegin amb motiu de l'aplicació d'aquesta llei; en la distribució hi són totes les Audiències d'Espanya, i no parla ni directament ni indirectament de les Audiències de Catalunya.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Ja ho aclariré a la V. S.

El Sr. DURAN I VENTOSA: I no hi ha cap nota final en la qual es digui que, quant a Catalunya, per a aplicar la Llei de Procediment criminal la Generalitat dictarà aquelles lleis necessàries per a complimentar aquelles disposicions de caràcter general que té sempre la legislació penal.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Ja ho aclarirem a la V. S.

El Sr. DURAN I VENTOSA: No entaularé una discussió respecte d'aquest particular, però sí que vull dir que existeix la necessitat que hi hagi un funcionari, més encara, que hi hagi un organisme, que vetlli sobre tot això.

Avui, la famosa complicació de l'Alcubilla és una cosa cada dia més gran i s'ha d'estar al corrent de totes les disposicions que es dictin en matèria tan complicadíssima i difícilíssima, i per, molta atenció que hi posi el senyor Conseller de Justícia i Dret pel que afecta al seu Departament, per molta atenció que hi prestin també tots els altres senyors Consellers, evidentment un dia o altre se'ls escaparà alguna disposició que vulneri drets de la Generalitat.

Es convenient la creació de la Procuradoria de Catalunya que en determinats casos podrà informar o fer manifestacions sobre les disposicions que es dictin — i el Projecte es refereix a les de la Generalitat — per tal de veure si estan o no en contradicció amb l'Estatut. Em sembla que l'esfera d'atribucions de la Procuradoria tindria que estendre's a aquestes altres disposicions que vinguin — diem-ne la veritable paraula — de l'altra alta part contractant. En definitiva, vivim en un règim de pacte entre la Catalunya autònoma i la resta de la República; però pot succeir que faltin nosaltres i pot succeir també que faltin els altres. ¿I no hi ha d'haver ningú que cridi l'atenció al Govern de la Generalitat sobre la manera d'entaular el pertinent recurs? Jo crec que això té també una importància gran que no escaparà al judici del senyor Conseller de Justícia i Dret i de tot el Govern de la Generalitat, perquè es tracta d'una qüestió política. ¿La redacció que hauria de donar-se a l'article que es refereixi a això? Jo, en aquest moment, malgrat que el senyor Conseller ha tingut l'amabilitat de dir-nos que podríem presentar esmenes que serien estudiades, tractant-se d'un assumpte d'aquesta gravetat, no m'atreveixo a redactar-lo. Jo voldria sa-

ber només si el Govern considera atinada la consideració que acabo d'exposar, i si ho estima així ens posarem d'acord fàcilment, perquè la intenció de tots serà evidentment la de salvaguardar tots els drets que té Catalunya en virtut del seu Estatut.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Justícia i Dret.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Uns breus mots, senyors Diputats, per a contestar al senyor Duran i Ventosa. D'acord amb tot el que ha dit respecte a la Llei. Aquest Conseller, fins i tot està d'acord amb què aquesta facultat que li dóna per vetllar que les nostres disposicions no refreguin l'Estatut, és convenient que també l'exerciti per les disposicions que puguin venir del Govern central i que puguin ésser també contradictòries i atemptatòries al nostre règim autonòmic.

Però en la darrera part de la seva intervenció, el senyor Duran i Ventosa ha donat més en el problema, ha donat gairebé la solució al problema. Realment, no varem considerar pertinent de posar en aquest article aquesta facultat de la Procuradoria de Catalunya; varem pensar-hi i varem veure el problema; varem veure amb tota l'extensió que el senyor Diputat explicava en aquest moment; però ens varem trobar que això potser seria una arma que ens podria fer mal als nostres propis dits. Aleshores, com en una altra de les disposicions d'aquesta llei es posa, i com que sempre està el Procurador d'un Govern qualsevol en contacte constant amb el Poder executiu per mitjà del Departament de Justícia, varem voler deixar a cada cas i cada moment la suggestió que pugui fer el Govern al Procurador o el Procurador al Govern, cridant aquest a aquell l'atenció davant la complicació de les lleis, sobre aquesta invasió que pogués venir del Govern central. De manera que depenent aquest funcionari d'una manera immediata del Govern de Catalunya, en cada cas el Procurador actuarà en la forma que el Govern català cregui que ha d'actuar davant d'una possible invasió que una llei pugui significar. És endebades que ho posem en un precepte, perquè al final ja hi ha un precepte general, una obligació general que diu: «i totes les altres funcions que el Govern li encarregui». Aquest senyor Procurador de Catalunya tindrà tals, tals i tals obligacions, i la darrera, que diu d'una manera general que tindrà totes les altres obligacions i facultats que el Govern li confereixi. Una de les facultats d'aquestes globals és aquesta de què parlàvem ara. El Procurador de Catalunya en tindrà obligació, perquè a més, li podem nosaltres recordar en comunicacions escrites, perquè ja preveu la Llei que el Govern es dirigirà per escrit o de paraula al Procurador, per excitar el seu zel, etcètera, etc. Formarà part de les recomanacions que farà el Govern de Catalunya al Procurador, la que vetlli perquè totes les disposicions que es presentin a les Corts de la República, o que pretinguin publicar els Ministres, o que ja es publiquin a la *Gaceta*, en passi immediatament advertència al Govern de la Generalitat perquè es posi so-

bre avís respecte a la invasió d'aquelles disposicions legals.

De manera, que més val potser no posar-ho, no consignar-ho i fer-ho, que no pas anunciar pomposament aquesta facultat, que en els moments actuals — i ja parlarem del cas concret que suggeriria el senyor Abadal — el Govern de Catalunya no està pas recelós contra el Govern de la República que això pugui passar. Tenim en compte el que ha passat en algun cas en què per equivocació el Govern de la República ha semblat que volia invadir una facultat nostra. Citaré com a cas concret, un decret de Justícia que va publicar sobre Organització dels agutzils a tota Espanya, disposició que va sortir a la *Gaceta*, i que organitzava també els agutzils a Catalunya. Calgué una simple advertència d'un dels Ministres al senyor Ministre de Justícia, perquè publicqués una altra disposició a la *Gaceta*, que ja ha sortit, dient que per un simple error s'havia inclòt en aquell decret els agutzils de Catalunya, i que no havia de fer-se perquè aquesta era una qüestió de competència específica de la Generalitat de Catalunya. Davant d'aquestes relacions, nosaltres creiem que no havem de manifestar recels superiors als que de les circumstàncies es dedueixen, i per això no ho hem posat. A més, hi ha els casos en què, com per exemple el que esmentava, a suggerència del senyor Abadal, la posició del Govern, del Govern de Catalunya i del Govern de la República, és la següent: quan la llei que dicia el Parlament de la República no fa manifestació que s'apliqui a Catalunya, a Catalunya no s'aplica, excepte en aquells casos en què per la Constitució ha d'aplicar-se, perquè hi hagi un article de la Constitució que és de vigència general i que no ha estat propi de matèria estatutària. Tenim l'exemple recent d'una llei creant Tribunals especials que han de jutjar les responsabilitats civils i criminals dels Magistrats i Jutges. En aquesta Llei, que és una Llei de bases, hi ha la base sisena que diu com s'organitzaran a Catalunya aquests Tribunals especials. Si en aquella Llei de bases no s'hagués dit com a Catalunya ens havíem de regir, no regiria la Llei a Catalunya. Ara, per exemple, la Llei de Propis és matèria d'Administració Local; és una matèria que ens ha estat traspasada; nosaltres tenim una Llei de Propis a punt d'ésser presentada al Parlament de Catalunya, que els senyors Diputats hauran de discutir. A nosaltres, la llei de la República, en aquest cas, no ens afecta; hi haurà invasió quan allí digui que ens afecta i no ens hagi d'afectar, o quan ens la vulguin aplicar. Si en l'altra llei esmentada respecte a Tribunals especials amb demarcacions i jurisdiccions especials, es silenciés Catalunya, nosaltres no tindríem res a fer ni a veure amb aquesta Llei. Regirien els Tribunals especials a la resta de la República, però a Catalunya continuarien funcionant els Tribunals amb la mateixa organització d'ara, perquè no més quan es modifiquin les Lleis de procediment o la Llei orgànica, és quan a Catalunya li afecta la reforma; però si la modificació no és de caràcter orgànic, no afecta Catalunya.

Nosaltres, tampoc, per altra part, no podem demanar — que seria una política una mica difícil d'executar en la pràctica — que en cada llei de la República s'hagués de dir «aquesta llei no

afecta a Catalunya» ; inclús seria una mica vexatori per al Parlament de la República, si ho hagués de consignar. Perquè aquest, sortosament, es trobarà aviat amb altres regions, o altres territoris, o altres nacionalitats que tindran el règim autònom en la República, i aleshores seria una qüestió de mai no acabar el fer l'advertiment aquell, perquè aquests Estatuts també seran de diferents categories i es traduiran en lleis que, segons el règim d'autonomia que s'hagi donat, les lleis autonòmiques d'unes regions no podran regir en altres. En fi, que hi hauria d'haver una sèrie de disposicions addicionals, transitòries o complementàries que farien que les lleis sortissin una mica complicades. És per això que nosaltres partim d'aquest punt de vista : si no és una llei fundada en matèria constitucional que sigui aplicable a Catalunya, i si la llei no parla de Catalunya, a Catalunya no regeix, i per tant no hem demanat ni creiem oportú políticament demanar, i fins i tot jurídicament demanar, que es posi a cada llei el precepte o l'advertiment que no regeix a Catalunya.

Resumint, doncs. Quant a la facultat del Procurador de Catalunya per a revisar les disposicions que vinguin del Poder central que puguin afectar el Poder autònom, aquesta és missió del Govern que li donarà instruccions concretes perquè així ho faci, aquesta és una de les seves missions permanents. No faig tampoc qüestió cabdal de posar-ho o no — inclús hi podria anar si s'acordés que hi anés en aquest article que parla de les atribucions que pugui tenir en matèria antiestatutària, però jo ho deixo completament a mans de la Comissió. En principi, jo crec que el Projecte està bé i podríem no modificar en aquest punt la Llei ; de totes maneres, no en faig cap qüestió important, ni de Govern, i ho deixo al seny dels senyors Diputats.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Senyors Diputats : M'ha semblat entendre — prescindint d'aquestes últimes consideracions sobre si les lleis han d'ésser de caràcter general o no, que potser això ens apartaria de l'objecte d'aquest debat —, m'ha semblat entendre del senyor Conseller de Justícia i Dret que no s'havia considerat prou oportú — diguem-ho així — en el moment actual el que hi hagués una manifestació de recel, de por, de suspicàcia respecte de la possible anticonstitucionalitat dels decrets o lleis que pervinguessin de la República. M'ha semblat entendre que era això. En això jo em penso que era a l'inrevés, senyor Conseller ; precisament perquè no és un secret de ningú que hi ha unes magnífiques relacions entre la Generalitat en conjunt i el Govern de la República actual, és ara quan una manifestació d'aquesta naturalesa en una llei de la Generalitat no ha de suscitar cap recel, mentre que això fóra molt més perillós en uns moments en què ja s'hagués creat un estat de susceptibilitat entre els dos organismes governatius d'Espanya i de Catalunya i que pogués ésser que una pa-

raula qualsevol pronunciada per un organisme o per l'altre pogués molestar.

Es podria, com deia abans, donar una redacció general en virtut de la qual la Procuradoria a Catalunya vetllés sobre totes les disposicions. Un company nostre ho havia redactat, en principi, em sembla que substancialment podria ésser una cosa així : «Examinar totes les disposicions legislatives i reglamentàries emanades així del Poder de la República com de la mateixa Generalitat, i advertir al Govern sobre la possible vulneració de l'Estatut de Catalunya.» Una fórmula que comprengués tant a un organisme com a l'altre, no hauria d'ésser molesta per a ningú. Perquè la cosa essencial — insisteixo sobre aquest particular — és que al Procurador de Catalunya se li doni aquesta altíssima missió que jo crec que té una gran importància i que el revestirà a ell d'un paper tan alt que insensiblement — no sé si ha d'ésser la mateixa persona que ara exerceix el càrrec, però jo ara no faig referència a la persona — que insensiblement s'anirà trobant en una funció tan alta, que s'anirà aixecant per damunt de les petites passions a què un hom està subjecte, i així haurà de comprendre la transcendència de la seva missió en vetllar per la puresa de l'Estatut i pel compliment de l'Estatut.

(*Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller d'Obres Públiques.*)

Es en aquest sentit que jo insistiria — no és aquest el moment, perquè en rigor això vindria a ésser la discussió de l'art. 2.ª — perquè si s'accepta aquesta orientació se'ns permetés redactar una esmena que pogués ésser acceptada d'acord, naturalment, amb el Govern. Jo crec que posat així, aquesta relació que ha de tenir el Govern de la Generalitat amb els Tribunals i amb totes les missions constitucionals de complimentació de la llei, seria molt ben rebuda i podria donar, com he dit, a les funcions de la Procuradoria, tota la transcendència i tota l'eficàcia que tots desitgem. No voldria dir altres paraules respecte aquest particular, només reservant-nos fer algunes petites observacions sobre la redacció d'alguns dels articles d'aquesta Llei.

El Sr. ANDREU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. ANDREU : Només per a demanar al senyor Duran i Ventosa — perquè no he d'afegir en nom de la Comissió cap més paraula a les pronunciades pel senyor Conseller de Justícia i Dret — que redacti una esmena en la qual concreti el que ha manifestat. En principi, la Majoria de la Comissió creu que no hi ha cap inconvenient en acceptar les seves suggerències. Li prego, doncs, que redacti aquesta esmena a fi que, en discutir-se l'art. 2.ª, es pugui estudiar.

El Sr. PRESIDENT : Resta acabat el debat de totalitat.

S'entra a la discussió de l'articulat.

Capítol I. Article 1.er

(*Prèvia lectura, s'aprova sense discussió.*)

Article 2.ª Resta pendent, per haver-se de redactar una esmena.

Article 3.er

(*Se'n dona lectura i s'aprova sense discussió.*)

Article 4.⁶

(Un senyor Secretari en dona lectura.)

El Sr. DURAN I VENTOSA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : No és perquè tingui el desig de fer cap obstrucció a la Llei. Però, ¿ha pensat bé el senyor Conseller de Justícia si estarà bé que la Procuradoria faci aquesta petició directament o no seria millor que ho fes mitjançant la intervenció del senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller de Justícia i Dret.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret : És igual, és exactament igual. Perquè, com que tindrà funcionaris subalterns, és a dir, de menys categoria que ell mateix, podrà fer-ho per mitjà dels seus delegats. Ja diu que hi haurà el substitut i el Secretari lletrat, de manera que no serà cosa necessària que ho faci ell directament; podrà fer-ho per mitjà del substitut o del Secretari lletrat i, en canvi, abreujaem els tràmits. Si s'hagués de fer una comunicació a la Conselleria i de la Conselleria a presons, com que pot tractar-se d'un cas urgent, potser seria en perjudici del mateix servei. En canvi, hi ha funcionaris de prou competència perquè puguin fer directament aquesta comunicació sense complicar els tràmits. Això serà en interès dels mateixos detinguts, puix hi ha casos que vénen d'hores. Si ha de fer una comunicació a la Conselleria i aquesta una al Cap de l'Establiment penal, no faríem més que complicar-ho. Com que Presons ja s'han traspassat a Catalunya i està pendent només, segons tinc entès per haver-m'ho comunicat la Comissió Mixta, de la valoració, ja que l'endemà que la valoració sigui publicada el traspàs ja queda efectiu, els funcionaris de presons dependran de la Generalitat, i com que depèn de la Generalitat també la Procuradoria de Catalunya, són autoritats que es poden relacionar directament sense intervenció de ningú, i és en millora del servei.

(Es aprova l'art. 4.⁶, d'acord amb el dictamen.)

(Són aprovats a continuació, sense discussió i prèvia lectura, els arts. 5.⁶, 6.⁶, 7.⁶, 8.⁶, 9.⁶, 10 i 11, aquests dos darrers del capítol II.)

(Es dona lectura a l'art. 12.)

El Sr. DURAN I VENTOSA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Em sap greu haver de fer una observació a aquest article, perquè és una observació que gairebé fa riure una mica. Però, de totes maneres, he de complir amb la meua consciència cridant l'atenció de la Comissió, més que la del senyor Conseller, que no deu tenir-hi cap culpa, respecte la redacció d'aquesta última condició. Diu : «Notaris, amb més de quinze anys d'exercici, que hagin ocupat, durant els últims cinc anys, un càrrec de primera categoria a Catalunya.» Jo ja suposo que aquest càrrec de primera categoria no serà ni el de Capità General ni el de Bisbe ni el de President

de l'Audiència, suposo que voldrà dir alguna categoria relacionada amb el Notariat. Com que demano una petitíssima modificació, encara que ja sé que tinc obligació de formular per escrit aquesta esmena, em sembla que el senyor President de la Comissió pot proposar qualsevol altra fórmula que respongui millor al pensament que s'ha tingut en redactar aquesta condició. Diu «càrrec», suposo que deu voler dir alguna altra cosa, però caldria que s'aclarís.

El Sr. ANDREU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Andreu.

El Sr. ANDREU : La Comissió està conforme amb aquesta suggerència, però potser, aprofitant l'estudi de l'esmena a l'art. 2.ⁿ, es podria suspendre també la discussió d'aquest article.

(Així s'acorda.)

El Sr. PRESIDENT : Article 13.

(Un senyor Secretari en dona lectura.)

El Sr. CARRERES I ARTAU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Carreres i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Es tracta d'una esmena a l'art. 12.

El Sr. PRESIDENT : L'art. 12 ha quedat pendent de discussió. Pot el senyor Carreres i Artau redactar l'esmena i presentar-la.

(S'aprova l'art. 13.)

(Es dona lectura a l'art. 14, el qual s'aprova sense discussió.)

(Es llegeix l'art. 15, del capítol III.)

El Sr. DURAN I VENTOSA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Em sembla, quant a aquest article, que és on millor escauria una prohibició que ve després, però redactada en una forma una mica confosa, respecte a l'exercici de la professió d'advocat. És evident que ni el Procurador ni els delegats han de poder exercir la professió d'advocat. Sembla ja desprendre's d'aquest article, però en l'article següent es diu, dintre d'un paràgraf bastant llarg i barrejat amb altres professions i amb altres càrrecs que pugui exercir. En l'art. 15 es diu : «És prohibit al Procurador, l'exercici, per ell mateix, per la muller o per persones interposades de tota mena de negoci, comerç o indústria.» Aquí és on s'hauria de dir que tampoc no podrà exercir la professió d'advocat. En l'art. 16, després, es diu : «El càrrec de Procurador és incompatible amb el de Diputat a Corts, etc.», i, a més, més avall : «També és incompatible amb l'exercici de l'Advocacia o de tot càrrec o funció permanent o retribuït, al servei d'una entitat privada.» Em sembla que estaria molt millor que es digués ja en l'art. 15. Si això obeeix al mateix esperit que ha inspirat la Llei, em sembla que fóra preferible modificar-la en aquest sentit.

El Sr. PRESIDENT : També podrien quedar en suspens els arts. 15 i 16.

El Sr. ANDREU : Es pot aprovar la modificació, però quedar pendents de redacció definitiva.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Potser valdria la pena que se suspengués la discussió i es vingués amb la redacció definitiva ; altrament tot quedaria una mica enlaire. Nosaltres estem, de totes maneres, a la disposició de la Comissió i del Conseller i no voldríem que es pogués creure que tractem d'obstaculitzar la discussió de la Llei.

El Sr. PRESIDENT : Queden pendents de modificació i d'aprovació els arts. 15 i 16.

Article 17.

(Un senyor Secretari en dona lectura.)

El Sr. VALLÈS I PUJALS : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Vallès i Pujals.

El Sr. VALLÈS I PUJALS : Jo demanaria que els arts. 17 i 18 quedessin també pendents, perquè aquesta Minoria ha de presentar una esmena a propòsit de la recusació i com els dos articles fan referència a aquesta matèria de la recusació possible d'aquests funcionaris, tal volta aquesta esmena donaria lloc a refondre els dos articles en un.

El Sr. ANDREU : Jo crec que es podria suspendre la discussió.

El Sr. PRESIDENT : Senyors Diputats : Poden quedar en suspens també els arts. 17 i 18, i passar als altres, deixant pendents aquells en què s'hagi de presentar alguna esmena.

El Sr. VALLÈS I PUJALS : El 19 també es refereix a la recusació.

El Sr. ANDREU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. ANDREU : Jo segueixo amb molta atenció i amb tota mena de consideracions aquestes observacions que es fan, però jo demano als senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana que facin el favor de presentar les esmenes que creguin convenients amb anticipació, perquè aquest dictamen fa una sèrie de dies que està en l'Ordre del Dia. Les observacions que ha fet el senyor Duran i Ventosa jo les trobo molt estimables i és fàcil poder arribar a la modificació, però, si ens trobem amb què les esmenes s'anuncien en el moment de discutir el dictamen, la tasca de la Comissió es fa difícil. No és que hi tinguem cap inconvenient, però demano que no serveixi de precedent ; si no, no és possible fer un treball articulat i de bon ordre.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Jo creia que aquestes coincidències havien ja estat trobades en la Comissió. Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Jo no sóc de la Comissió. Ja sé que té tota la raó la Presidència i el senyor Andreu, que tots tenim l'obligació

de venir preparats per a anar a discutir tots i cada un dels dictàmens que van a l'ordre del dia. Si la Presidència em diu que ja havia de venir preparat, no puc sinó dir que és evident i no tinc dret a reclamar contra això. Però és que a més dels drets hi ha els vicis, i els vicis fan que molts dels Diputats amb prou feines haguem tingut temps de llegir aquest Projecte de Llei. I com que ens han manifestat el desig que això es discutís immediatament, a corre-cuita hem llegit aquest Projecte i anem a fer unes observacions, potser encertades algunes, altres que potser no són sinó que coses sense gaire solta. Però, si no fos així, resultaria molt senzill deixar simplement aprovat aquest Projecte de Llei. Quina pressa porta? És que té cap importància que l'aprovem avui? Hi ha cap perill per a Catalunya que aquest Projecte s'aprovi avui, el dijous o un altre dia? Si és que el Govern diu que sí, que considera que té una importància excepcional i que s'ha d'aprovar, nosaltres callarem.

El Sr. CONSELLER de Justícia : No, no.

El Sr. ANDREU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Andreu.

El Sr. ANDREU : No m'he sabut fer entendre. No es tracta de la urgència ; es tracta de la forma de treballar. Es fa molt difícil que una Comissió treballi fent un dictamen i portant-lo a la Cambra i que es trobi que la discussió dels articles s'anuncien les esmenes ; d'aquesta manera, realment, no es podrà fer mai cap dictamen, ja que després ha de tornar-se a reunir la Comissió per a l'estudi d'esmenes. Això té més importància quan moltes de les esmenes no afecten res essencial, i d'haver-les presentat en moment oportú ja estarien incorporades al dictamen i no hi hauria aquesta complicació.

No han tingut altre abast les meves paraules. I jo crec que ni el senyor Conseller ni la Comissió tenim interès que s'aprovi avui o demà. Jo ho he dit únicament perquè es tingui en compte com a norma de treball, ja que precisament la de Justícia i Dret és de les Comissions que treballen força en aquest Parlament i necessita la col·laboració dels senyors Diputats, i és la millor manera de col·laborar el presentar les esmenes en el moment oportú.

El Sr. ABADAL : Demano per parlar.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Abadal.

El Sr. ABADAL : Res més que per a donar-me la culpa a mi de tot el que ha succeït. Jo havia anunciat al senyor Andreu, com a President de la Comissió, que faria alguns vots particulars respecte d'aquest dictamen. Realment, no he tingut temps de fer-los i, en arribar aquí un xic tard, per altres ocupacions que he tingut, em trobo que el dictamen ja es discuteix sense haver pogut presentar aquests vots particulars, i per això ha resultat que l'amic Duran ha fet aquestes observacions respecte del dictamen. Res més que això.

El Sr. PRESIDENT : Tot es pot conciliar.

Pot seguir la lectura dels altres articles de la Llei i anar anunciant les esmenes als articles a què facin referència, i ja arribarà el moment de suspendre la discussió.

Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Naturalment, nosaltres ens subjectem al que indiqui la Presidència, però jo li prego que no doni una importància excessiva a aquestes observacions que venim fent, amb major motiu quan no deuen ésser disbarats les coses que jo he dit, ja que el senyor Conseller de Justícia i el President de la Comissió les han acceptat.

El Sr. ANDREU : No ho he dit pas això.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Si és que creuen que és preferible que es llegeixin tots els articles i ens enterem només per tal d'anar seguint la lectura...

El Sr. PRESIDENT : Si ho creuen millor els senyors Diputats, es suspèn aquesta discussió. Es suspèn la sessió per menys de mitja hora.

(Són les set de la vetlla.)

(Es reprèn la sessió a tres quarts de vuit de la vetlla, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.)

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de dijous

1. Precs i preguntes.
 2. Interpellació sobre la vigència del Decret del 2 de setembre del 1933.
 3. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a l'estudi d'un procediment de suspensió del procediment administratiu per al cobrament de les quotes d'exaccions municipals.
 4. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació d'una part del terme municipal de Masies de Sant Hipòlit, per tal d'agregar-la al de Sant Hipòlit de Voltregà.
 5. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació de la barriada de Sant Antoni del terme municipal de Calonge, per tal de constituir-se en Municipi independent.
 6. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei reguladora de la Procuradoria de Catalunya.
- (S'aixeca la sessió a tres quarts de vuit i un minut de la vetlla.)*

